

за стоещи, дордѣ не се ни застигнаха и присѣбли пжтьтъ турскитѣ копници, да вървимъ и тръгнахме. По пжтя на застигнахъ много — и ни казвахъ, че турцитѣ влѣзли въ града и зели да биятъ, сѣчатъ и колать, кого дѣ стигнатъ. Отиравихме се къмъ селото Кутлуджа, навалихме се малко надолу и града се затули отъ очитѣ ни, селото се показа въ тѣсенятѣ на прохода по стрѣминнатѣ му, дѣто Бутлудженци, бѣхъ починали съ тояги и колове да гонятъ и пждатъ колибарскитѣ турски цигани къмъ градътъ, които бѣхъ се разкрѣкали по пжтьтъ съ женитѣ и дѣцата си, да се разбѣгватъ. Влѣзохме въ селото, починахме си малко при чушмата, пихме по една студена вода, разхладохме си малко и тръгнахме, а Кутлуджани, още отъ по първитѣ избѣгали се извѣстили за турската побѣда, товарихъ колята си и кой съ каквото можеше и се готвехъ веке да бѣгатъ. Пжтьтъ когото слѣдвахме да вървимъ отъ селото къмъ Тупджа не бѣше до толкова стрѣменъ, по ту равниъ, ту издигнатъ и на лаватушка, който захвана да не ни смиста веке отъ навалица, щото слѣдъ 30 минути пжтьтъ имаше и имаше откакъ изминахме селото, чусе и се разлеесе като молния единъ гласъ, който порази съ страхъ и трѣпетъ повторително бѣгающитѣ, че турцитѣ и черкезитѣ присѣбли пжтьтъ исподъ Кутлуджа и го заградиха, дѣто нѣма отгдѣ да се бѣга, тѣй щото всички хукнахъ още съ подголѣми и напрѣгнати сили по пжтьтъ къмъ Казанлъкъ. Азъ си казахъ на ума, ний очаквахме мама и сестритѣ си и братията си, тѣ сега трѣбва непрѣменно да се убият по пжтьтъ, та си изгубихъ надѣждата, че ще ги види още единъ пжтьтъ живи, щото си вървихъ по пжтьтъ до колкото можахъ; по все волею неволею се подканвахъ отъ ближни тѣ ни съѣди, дѣто и азъ силехъ съ тѣхъ.

Турцитѣ ясно може да се каже, че влѣзохъ въ града отъ къмъ западната му слабо защитена страна часа между $4\frac{1}{2}$ —5 по турски прѣзъ деньтъ, дѣто за тѣхното дѣйствие въ отмищаванието и свиренствата извършени надъ българитѣ, ще разкажа изъ разказитѣ на самитѣ очевидци като: Петка, Михалъ Боналовъ, сестритѣ ми Бона и Мария,